

মধুবন

“*ফলো ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ কৰা)*”

আজি সৰ্বস্লেহী সন্তানসকলৰ স্নেহৰ ৰেচপণ্ড (সঁহাৰি) জনাবৰ বাবে বাপদাদাই মিলন মনাবলৈ আহিছেহঁক। বিদেহী বাপদাদাই দেহৰ আধাৰ ল’ব লগা হয়। কিহ’ৰ বাবে? সন্তানসকলকো বিদেহী কৰি তুলিবলৈ। যিদৰে পিতা বিদেহী, দেহত আহিও বিদেহী স্বৰূপত, বিদেহী ভাৱৰ অনুভৱ কৰায়। এনেদৰে তোমালোকেও জীৱনত থাকি, দেহত থাকি বিদেহী আত্মা-স্থিতিত স্থিত হৈ এই দেহৰ দ্বাৰা কৰাৱনহাৰ হৈ কৰ্ম কৰাবা। এই দেহ কৰনহাৰ। তোমালোক দেহী (আত্মা) কৰাৱনহাৰ হোৱা। এইটো স্থিতিকে “বিদেহী স্থিতি” বুলি কয়। ইয়াকেই ‘ফলো ফাদাৰ’ বুলি কোৱা হয়। সদায় ‘ফলো ফাদাৰ’ কৰাৰ বাবে নিজৰ বুদ্ধিক দুটা স্থিতিত স্থিত কৰি ৰাখিবা। পিতাক ফলো কৰাৰ স্থিতি হৈছে সদায় অশৰীৰী হোৱা, বিদেহী হোৱা, নিৰাকাৰী হোৱা! দাদা অৰ্থাৎ পিতা ব্ৰহ্মাক ফলো কৰাৰ বাবে সদায় অব্যক্ত স্থিতিৰ হোৱা, ফৰিস্তা স্বৰূপ হোৱা, আকাৰী স্থিতিৰ হোৱা। এই দুয়োটা স্থিতিত স্থিত হৈ থকা মানেই ফলো ফাদাৰ কৰা। ইয়াৰ তলৰ স্থিতি হৈছে ব্যক্ত ভাৱ, দেহভান, ব্যক্তি ভাৱ, এই স্থিতিৰে তললৈ নাহিবা। ব্যক্তি ভাৱ বা ব্যক্ত ভাৱ হৈছে তললৈ লৈ অহাৰ আধাৰ, সেইবাবে সকলোৰে পৰা উপৰাম হৈ এই দুটা স্থিতিত সদায় থাকিবা। তৃতীয়টিৰ বাবে ব্ৰাহ্মণ জন্ম হওঁতেই বাপদাদাৰ শিক্ষা পাইছা যে এই অৱনতিৰ স্থিতিত সংকল্পেৰে বা সপোনতো নাযাবা, এয়া পৰৰ স্থিতি। যিদৰে কোনোবাই বিনা আজ্ঞাৰে পৰৰ দেশলৈ (বিদেশলৈ) গুছি যায় তেতিয়া কি হ’ব? বাপদাদায়ো এই আজ্ঞাৰ ৰেখা টানি দিছে, ইয়াৰ বাহিৰলৈ যাব নালাগে। যদি অৱজ্ঞা কৰা তেন্তে বিবুদ্ধিতো পৰা, পশ্চাতাপো (অনুতাপো) কৰা, সেইবাবে সদায় নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ মৰ্যাদাত থকাৰ, সদায় প্ৰাপ্তি স্বৰূপ স্থিতিত হোৱাৰ সহজ সাধন হৈছে “ফলো ফাদাৰ”। ফলো কৰাতো সহজ নহয় জানো! জীৱনত সৰু কালৰে পৰা ফলো কৰাৰ অনুভৱী হোৱা। সৰু কালতো পিতাই সন্তানক আঙুলিত ধৰি খোজকাঢ়িবলৈ, উঠা-বহা কৰিবলৈ ফলো কৰায়। পাচত যেতিয়া গৃহস্থী (সাংসাৰিক) হয় তেতিয়াও পতি-পত্নীক ইজনে সিজনক ফলো কৰি চলিবলৈ শিকায়। পাচলৈ আকৌ গুৰুৰ শৰণ লয় তেতিয়া গুৰুৰ ফলোৱাৰেই (অনুগামীয়ে) হয় অৰ্থাৎ ফলো কৰোঁতা। লৌকিক জীৱনতো আদি আৰু অন্তত ফলো কৰিবলগীয়া হয়। অলৌকিক, পাৰলৌকিক পিতায়ো এটিয়ে সহজ কথাৰ সাধনৰ বিষয়ে শুনায় - কি কৰোঁ, কেনেকৈ কৰোঁ, এনেকৈ কৰোঁ নে তেনেকৈ কৰোঁ এই বিস্তাৰৰ পৰা মুক্ত কৰি দিয়ে। সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ এটাই - “ফলো ফাদাৰ”।

সাকাৰ ৰূপতো নিমিত্ত হৈ কৰ্ম শিকোৱাৰ বাবে সম্পূৰ্ণ ৪৪ জন্ম লওঁতা ব্ৰহ্মাৰ আত্মা নিমিত্ত হ’ল। কৰ্ম, কৰ্ম বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱাত, কৰ্ম সম্বন্ধ পালন কৰাত, দেহত থাকিও বিদেহী স্থিতিত স্থিত হৈ থকাত, শৰীৰৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱাত, মনৰ লগনত মগন হৈ থকা স্থিতিত, ধনৰ এটি এটি নয়া পইচা সফল কৰাত সাকাৰ ব্ৰহ্মা সাকাৰ জীৱনত নিমিত্ত হ’ল। কৰ্মবন্ধনযুক্ত আত্মা, কৰ্মাৱিত্ত হোৱাৰ এগজাম্পুল (উদাহৰণ) হ’ল। গতিকে সাকাৰ জীৱনক ফলো কৰা সহজ নহয় জানো। এয়াই হৈছে ‘ফলো ফাদাৰ’ৰ পাঠ। প্ৰশ্নও যদি শৰীৰৰে সোধা বা সম্বন্ধৰে সোধা বা ধনৰে সোধা পিতা ব্ৰহ্মাৰ জীৱনেই সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ। যিদৰে আজিকালিৰ বিজ্ঞানীসকলে প্ৰতিটো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ কম্পিউটাৰক সোধে কিয়নো তেওঁলোকে এনেকৈ বুজে যে মনুষ্যৰ বুদ্ধিতকৈ এই কম্পিউটাৰ একুৰেট (নিখুঁত)। আৱিষ্কাৰ কৰোঁতাজনতকৈও আৱিষ্কৃত বস্তুক একুৰেট বুলি ভাবি আছে। কিন্তু তোমালোক চাইলক্ষ্যত (শান্তি, মৌনতাত) থকাসকলৰ বাবে ব্ৰহ্মাৰ জীৱনেই একুৰেট কম্পিউটাৰ হয় সেইবাবে ‘কি’, ‘কেনেকৈ’ৰ সলনি জীৱনৰ কম্পিউটাৰৰ সহায়ত চোৱা। ‘কেনেকৈ’ আৰু ‘কি’ৰ প্ৰশ্ন ‘এনেকৈ’লৈ সলনি হৈ যাব। প্ৰশ্নচিত (প্ৰশ্ন সুধি থকাৰ) সলনি প্ৰসন্নচিত (প্ৰফুল্লিত) হৈ যাব। প্ৰশ্নচিত মানেই অস্থিৰ বুদ্ধি সেইবাবে প্ৰশ্নসূচক চিনো বেকা। প্ৰশ্নসূচক চিহ্ন যদি লিখা সেইটো অকোৱা-পকোৱা নহয় জানো। আৰু প্ৰসন্নচিত হৈছে বিন্দু। গতিকে বিন্দুত জানো অকোৱা-পকোৱা আছে? চাৰিওফালৰ পৰাই একেই। বিন্দুক যি ফালৰে নোচোৱা চিধাই দেখিবা। আৰু একে নিচিনাই দেখিবা। ওলট-পালটকৈ চালেও একেই দেখিবা। প্ৰসন্নচিত অৰ্থাৎ একৰস স্থিতিত এজন পিতাক ফলো কৰোঁতা। তথাপিও সাৰ কি ওলাল? সাকাৰ ৰূপৰ ফাদাৰ ব্ৰহ্মাক ফলো কৰা বা আকাৰ ৰূপৰ ফাদাৰ ব্ৰহ্মাক ফলো কৰা। লাগিলে পিতা ব্ৰহ্মাক ফলো কৰা নতুবা শিৱ পিতাক ফলো কৰা। কিন্তু শব্দ সেইটোৱে ‘ফলো ফাদাৰ’, সেইবাবে ব্ৰহ্মাৰ মহিমা “ব্ৰহ্মা বন্দে জগতগুৰু” বুলি কয় কিয়নো ফলো কৰাৰ বাবে সাকাৰ ৰূপত ব্ৰহ্মাহে সাকাৰ জগতৰ বাবে নিমিত্ত হ’ল। তোমালোকেও নিজক শিৱকুমাৰ, শিৱকুমাৰী বুলি নোকোৱা। ব্ৰহ্মাকুমাৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰী বুলি কোৱা।

সাকারৰ ৰচনাৰ নিমিত্ত সাকার শ্ৰেষ্ঠ জীৱনৰ চেম্পুল (উদাহৰণ) ব্ৰহ্মাই হয়, সেইবাবে সংগ্ৰহ বুলি শিৱ পিতাক কয়, গুৰু বুলি শিকাওঁতাজনকো কয়। জগতৰ আগত শিকাওঁতা ব্ৰহ্মাই নিমিত্ত হয়। গতিকে সকলো কৰ্মতে ফলো কৰিব লাগে। ব্ৰহ্মাক এইটো হিচাপত জগতগুৰু বুলি কয়, সেইবাবে জগত ব্ৰহ্মাৰ বন্দনা কৰে। জগত পিতাৰ টাইটেলো (উপাধি) ব্ৰহ্মাৰেই। বিষ্ণুক বা শংকৰক প্ৰজাপিতা বুলি নকয়। তেওঁলোকে মালিকৰ হিচাপত পতি বুলি কৈ দিয়ে কিন্তু হয় পিতা। যিমানৈ জগতৰ মৰমৰ সিমানেই জগতৰ পৰা উপৰাম হৈ এতিয়া অব্যক্ত ৰূপত “ফলো অব্যক্ত স্থিতিৰ হোৱা”ৰ পাঠ পঢ়াই আছে। বুজিলা, কোনো আত্মাৰে এনেকুৱা ইমান উপৰাম ভাৱ নাথাকে। এই উপৰাম ভাৱৰ ব্ৰহ্মাৰ কাহিনী পাচত কেতিয়াবা শুনাম।

এতিয়াতো শৰীৰকো চম্ভালিব লাগে। যেতিয়া লোন লোৱা হয় তেতিয়া ভাল মালিক তেৱেঁই হয় যিয়ে শৰীৰক, স্থানক শক্তি অনুসৰি কাৰ্যত লগায়। তথাপিও বাপদাদা দুয়োজনৰে শক্তিশালী ভূমিকা পালন কৰি ৰথ (ব্ৰহ্মাৰ তন) চলোৱাৰ নিমিত্ত হৈছে। এয়াও ডামাত বিশেষ বৰদানৰ আধাৰ। বহুত সন্তানৰ প্ৰশ্নও উদয় হয় যে এইখনেই ৰথ কিয় নিমিত্ত হ’ল? অন্যৰ কথাতো বাদেই এওঁৰো (গুণজাৰ দাদীৰো) সেইটো প্ৰশ্ন উদয় হয়। কিন্তু যেনেকৈ ব্ৰহ্মায়ে নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানিছিল তেনেকৈ এৱোঁ নিজৰ বৰদানক পাহৰি গৈছে। এওঁ বিশেষ সাকার ব্ৰহ্মাৰ সাক্ষাৎকাৰৰ ভূমিকাৰ আদিৰ সময়ৰ কন্যাগৰাকীৰ বৰদান প্ৰাপ্ত হৈছে। পিতা ব্ৰহ্মাৰ লগত আদি সময়ত একান্তৰ তপস্বী স্থানত সেই আত্মাটিৰ বিশেষ সাক্ষাৎকাৰৰ ভূমিকাক দেখি পিতা ব্ৰহ্মাই কন্যাগৰাকীৰ সৰল স্বভাৱ, ইন’চেণ্ট (নিৰ্মল) জীৱনৰ বিশেষত্বক দেখি এইটো বৰদান দিছিল যে যিদৰে এতিয়া এইটো ভূমিকাত আদিৰ সময়ত পিতা ব্ৰহ্মাৰ সংগী হৈছিল আৰু লগতো থাকিল, সেইদৰে আগলৈ গৈ পিতাৰ সংগী হোৱাৰ, সমান হোৱাৰ ডিউটিও (কৰ্তব্যও) চম্ভালিব। ব্ৰহ্মাপিতাৰ সমান সেৱাত ভূমিকা পালন কৰিব। গতিকে সেইটো বৰদানেই ভাগ্যৰ ৰেখা হৈ গ’ল। আৰু পিতা ব্ৰহ্মাৰ সমান ৰথ হোৱাৰ ভূমিকা পালন কৰা এইটো নিৰ্ধাৰিত হৈ গ’ল। তথাপিও বাপদাদাই এই ভূমিকা পালন কৰাৰ বাবে কন্যাগৰাকীকো শুভেচ্ছা জনায়। ইমান সময় ইমান শক্তিক এডজাষ্ট (নিয়ন্ত্ৰিত) কৰা, এই এডজাষ্ট কৰাৰ বিশেষত্বৰ লিফটৰ কাৰণে এক্সট্ৰা (অতিৰিক্ত) গিফট পাইছে। তথাপিও বাপদাদাই শৰীৰৰ সকলোখিনি চাবলগা হয়। পুৰণি বাদ্য (নিমিত্ত শৰীৰ) আৰু বজাওঁতাজন (চলাওঁতাজন) শক্তিশালী। তথাপিও ‘হয় হজুৰ’, ‘হয় হজুৰ’ৰ পাঠৰ কাৰণে ভালদৰে চলি আছে। কিন্তু বাপদাদায়ে বিধি আৰু যুক্তি পূৰ্বকহে কাম চলাই আছে। লগ কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিতো আছে কিন্তু বিধি, সময় অনুযায়ী পৰিৱৰ্তন হৈ থাকিব। এতিয়াতো ওঠৰতম বৰ্ষত শুনাম। 17তম বৰ্ষতো সম্পূৰ্ণ কৰিবই লাগিব। বাৰু!

সকলো ফলো ফাদাৰ কৰোঁতা সহজ পুৰুষাৰ্থী সন্তানসকলক, সদায় প্ৰসন্নচিত্ত বিশেষ আত্মাসকলক, সদায় কৰাৱনহাৰ হৈ দেহৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰোঁতা মাষ্টাৰ ৰচয়িতা সন্তানসকলক, এনেকুৱা বাপদাদাৰ স্নেহৰ প্ৰতি, জীৱনৰ দ্বাৰা সঁহাৰি জনাওঁতা সন্তানসকলক স্নেহ সম্পন্ন স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

টিচাৰ ভগ্নীসকলৰ লগত - অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

1) টিচাৰ সদায় স্ব-স্থিতিৰ দ্বাৰা নিজেও আগবাঢ়োতা আৰু আনকো আগবঢ়াই নিওঁতা, আগবাঢ়িব লাগে আৰু আগবঢ়াব লাগে, এয়াই টিচাৰৰ বিশেষ লক্ষ্য আৰু লক্ষণো। সদায় পিতাৰ সমান মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমান আত্মা হৈ আগবাঢ়ি আৰু আগবঢ়াই লৈ যোৱা। ত্যাগৰ দ্বাৰা ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা, সদায় ত্যাগেই ভাগ্য। শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য, শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম আৰু শ্ৰেষ্ঠ ফল... সদায় এই প্ৰত্যক্ষ ফলৰ দ্বাৰা নিজক আৰু আনক উৰুৱাই থাকা। নিজক সকলো কৰ্মত নিমিত্ত বুলি ভবা এয়াই শ্ৰেষ্ঠ হোৱাৰ সহজ সাধন। সেৱাধাৰী হোৱা এইটোও সংগমযুগত বিশেষ ভাগ্যৰ চিন। সেৱা কৰা অৰ্থাৎ জন্ম-জন্মৰ কাৰণে সম্পন্ন হৈ যোৱা কিয়নো সেৱাৰ দ্বাৰা জমা হয় আৰু জমা কৰা অনেক জন্ম থাই থাকিব। যদি সেৱাত জমা হৈ আছে, এইটো স্মৃতি থাকিলে সদায় আনন্দিত হৈ থাকিব। আৰু আনন্দৰ কাৰণে কেতিয়াও ভাগৰিব লগা নহ’ব। সেৱাই অক্লান্ত কৰি তোলে। আনন্দৰ অনুভৱ কৰায়।

সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ পিতাৰ সমান। গতিকে সমানতাক পৰীক্ষা কৰি পিতাৰ সমান হৈ আনকো পিতাৰ সমান কৰি গৈ থাকিব। চেন্টাৰৰ বায়ুমণ্ডলক শক্তিশালী কৰি তুলিবৰ কাৰণে পৰম্পৰে চক্ৰ লগাই শক্তিশালী স্মৃতিৰ অনুভূতিৰ প্ৰোগ্ৰাম বনোৱা (কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা)। শক্তিশালী বাতাৱৰণে অনেক কথাৰ পৰা স্বতঃ দূৰ কৰি দিয়ে। এতিয়া স্বয়ং কোৱালিটি (গুণ) সম্পন্ন হৈ কোৱালিটি সম্পন্ন কৰি গৈ থাকিব। বাৰু।

2) সকলোৱে নিজকে কেনেকুৱা মণি বুলি ভাবা? (সন্তুষ্টমণি) আজিৰ সময়ত বিশেষ সন্তুষ্টিৰে আৱশ্যক। পূজাও বেছিকৈ

কোনগৰাকী দেৱীৰ হয়? সন্তোষীৰ। আৰু সন্তোষীক সৈমান কৰাতোও সহজ। সন্তোষী সোনকালে সন্তুষ্ট হৈ যায়। সন্তোষীৰ পূজা কিয় হয়? কিয়নো আজিৰ সময়ত টেন্চন (দুশ্চিন্তা) বহুত, অশান্তি বহুত সেইবাবে অসন্তুষ্ট বাঢ়ি গৈ আছে, সেইবাবে সন্তুষ্ট হৈ থকাৰ সাধনৰ কথা সকলোৱে ভাবে। কিন্তু কৰিব নোৱাৰে। গতিকে এনেকুৱা সময়ত তোমালোক সকলো সন্তুষ্টমণি হৈ সন্তুষ্টৰ কিৰণ বিলাই দিবা। নিজৰ সন্তুষ্টৰ কিৰণেৰে আনকো সন্তুষ্ট কৰি তুলিবা। প্ৰথমতে নিজে নিজক লৈ সন্তুষ্ট হৈ থাকিবা পাচত সেৱাত সন্তুষ্ট হৈ থাকিবা, তাৰ পাচত সম্বন্ধত সন্তুষ্ট হৈ থাকিবা তেতিয়াহে সন্তুষ্টমণি বুলি কোৱা হ'ব। সন্তুষ্টৰো তিনিখন চাৰ্টিফিকেট (প্ৰমাণপত্ৰ) লাগে। নিজে নিজৰ প্ৰতি, সেৱাৰ প্ৰতি, তাৰ পাচত সংগীসকলৰ প্ৰতি। এই তিনিওখন চাৰ্টিফিকেট লৈছা নহয়। বহুত ভাল তথাপিও জগতৰ অস্থিৰতাৰ পৰা ওলাই 'অচল (অস্থিৰতা মুক্ত) ঘৰ'ত আহি উপস্থিত হৈছা। এই পিতাৰ স্থান হৈছে 'অচল ঘৰ'। গতিকে 'অচল ঘৰত' আহি উপস্থিত হোৱাটোও বৰ ভাগ্যৰ চিন। ত্যাগ কৰিছা সেয়েহে 'অচল ঘৰত' আহি উপস্থিত হৈছা। ভাগ্যৱান হৈ গ'লা কিন্তু ভাগ্যৰ ৰেখা আৰু যিমান দীঘলকৈ টানিব বিচৰা সিমান টানিব পাৰা। ভাগ্যৱানৰ লিষ্টততো (তালিকাত) আহি গ'লা কিয়নো ভাগৱানৰ হৈ গ'লা গতিকে ভাগ্যৱান হৈ গ'লা। বাকী সকলোৰে পৰা আঁতৰি এজনক আপোন কৰি ল'লা - গতিকে ভাগ্যৱান হৈ গ'লা। বাপদাদাই সন্তানসকলৰ এই সাহসক দেখি আনন্দিত হৈছে। যিয়েই নোহোৱা কিন্তু ত্যাগ আৰু সেৱাৰ সাহসত শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। সৰু হোৱা বা নতুন হোৱা কিন্তু বাপদাদাই ত্যাগ আৰু সাহসৰ বাবে শুভেচ্ছা জনাইছে। সেইটো ৰিগাৰ্ডেৰে (সন্মানৰে) বাপদাদাই চায়। নিমিত্ত হোৱাৰো মহত্ব আছে। এই মহত্বৰ দ্বাৰা সদায় আগবাঢ়ি বিশ্বত মহান আত্মা হৈ প্ৰসিদ্ধ হৈ যাবা। গতিকে নিজৰ মহানতাকতো জানা নহয় জানো! যিমনেই মহান সিমনেই নম্ৰ (অহংকাৰ, অভিমান আদি নথকা)। যিদৰে ফলেৰে পৰিপূৰ্ণ বৃক্ষৰ চিন হৈছে - হালি অহা। এনেকৈ যি নম্ৰ হ'ব তেওঁলোকেই প্ৰত্যক্ষ ফল খাওঁতা হয়। সংগমযুগৰ বিশেষত্বই হৈছে এইটো। বাৰু!

কুমাৰসকলৰ লগত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

কুমাৰ অৰ্থাৎ দুৰ্বলতাক সদাকালৰ বাবে বিদায় দিওঁতা। আধাকল্পৰ বাবে দুৰ্বলতাক বিদায় দিলা নহয় জানো। নে এতিয়াও দিয়া নাই? যিসকল সদায় সমৰ্থ আত্মা হ'ব তেওঁলোকৰ আগত দুৰ্বলতা আহিব নোৱাৰে। সদায় সমৰ্থ হৈ থকা অৰ্থাৎ দুৰ্বলতাক সমাপ্ত কৰা। এনেকুৱা সমৰ্থ আত্মাসকল পিতাৰ প্ৰিয় হয়। পৰিয়ালৰো প্ৰিয় হয়। কুমাৰ অৰ্থাৎ নিজৰ প্ৰতিটো কৰ্মৰ দ্বাৰা অনেকৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ ৰেখা আঁকোতা। নিজৰ কৰ্ম অন্যৰ কৰ্মৰ ৰেখা আঁকাৰ নিমিত্ত হৈ যাওঁক। এনেকুৱা সেৱাধাৰী হোৱা। গতিকে প্ৰতিটো কৰ্মত এইটো চেক (পৰীক্ষা) কৰা যে প্ৰতিটো কৰ্ম এনেকুৱা স্পষ্ট হয়নে যে আনেও কৰ্মৰ ৰেখা স্পষ্টকৈ দেখা পায়। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ শ্ৰেষ্ঠ হিচাপ সদায় জমা কৰোঁতা বিশেষ আত্মা - ইয়াকে কোৱা হয় সঁচা সেৱাধাৰী। স্মৃতি আৰু সেৱা এয়াই সদায় আগবাঢ়ি যোৱাৰ সাধন হয়। স্মৃতিয়ে শক্তিশালী কৰি তোলে আৰু সেৱাই খাজনাৰে (সম্পত্তিৰে) সম্পন্ন কৰি তোলে। স্মৃতি আৰু সেৱাৰ দ্বাৰা আগবাঢ়ি গৈ থাকিবা আৰু আনকো আগবঢ়াই লৈ গৈ থাকিবা। ভাল বাৰু।

বৰদান: পিতা ব্ৰহ্মাৰ সমান শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰোঁতা পৰোপকাৰী হোৱা
শ্ৰেষ্ঠ স্মৃতি আৰু শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ দ্বাৰা ভাগ্যৰ চিত্ৰতো সকলো সন্তানে তৈয়াৰ কৰিছে এতিয়া কেৱল লাষ্ট টাচিং (অন্তিম স্পৰ্শ) হৈছে সম্পূৰ্ণতাৰ বা পিতা ব্ৰহ্মাৰ সমান শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ হোৱাৰ, ইয়াৰ বাবে পৰোপকাৰী হোৱা অৰ্থাৎ স্বার্থ ভাৱৰ পৰা সদায় মুক্ত হোৱা। সকলো পৰিস্থিতিত, প্ৰতিটো কাৰ্যত, প্ৰত্যেক সহযোগীয়ে সংগঠনত যিমনেই নিস্বার্থ হ'ব সিমনেই পৰৰ উপকাৰী হ'ব। সদায় নিজক ভৰপূৰ অনুভৱ কৰিব। সদায় প্ৰাপ্তি স্বৰূপৰ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকিব। নিজৰ প্ৰতি একো স্বীকাৰ নকৰিব।

স্লোগান: সৰ্বস্ব ত্যাগী হ'লেহে সৰলতা বা সহনশীলতাৰ গুণ আহিব।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!